

Sygn. akt II Ka 368/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Dariusz Pótorak (spr.) SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Jarosława Borkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2023 r.

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 9 lutego 2023 r. sygn. akt II K 88/21

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu

Państwa 300 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 368/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 9 lutego 2023 r. w sprawie II K 88/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Z pkt II-ego apelacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, jakoby ocena dowodów, jakiej dokonał sąd I instancji niezgodna była ze wskazaniami art. 7 kpk, tj. zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.</p> <p>Rozpatrując przedmiotową sprawę sąd I instancji dysponował 3 dowodami osobowymi o najbardziej istotnym znaczeniu tzn. wyjaśnieniami oskarżonych oraz zeznaniami oskarżyciela posiłkowego. Wynikało to po prostu z faktu, że nie było postronnych obserwatorów zdarzenia jakie rozegrało się 17 czerwca 2020 r. pomiędzy G. M. z jednej strony a J. K. i D. B. z drugiej (pozostali świadkowie składali zeznania o drugorzędnym znaczeniu). Stąd oczywiste jest,</p>		

że każdy z wyżej wymienionych starał się przedstawić wersję dla siebie jak najbardziej korzystną, a jednocześnie „przerzucając odpowiedzialność” za zdarzenie i jego przebieg na drugą stronę. Okoliczność ta bynajmniej nie uszła uwadze sądu meriti, który wszystkim uczestnikom zdarzenia dał wiarę jedynie częściowo, a to w jakim zakresie i z jakich przyczyn, w wyczerpujący sposób wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym w jasny, czytelny i przekonujący sposób dokonał oceny depozycji wszystkich wymienionych wyżej osób. Ocena ta jest klarowna, odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego oraz znajduje oparcie w pozostałym materiale dowodowym, do którego sąd meriti się odwołuje. Wniesiona apelacja nie zawiera tego rodzaju argumentacji, która byłaby w stanie tę ocenę zakwestionować.

W szczególności brak jest, według Sądu Okręgowego, podstaw do podważenia oceny kluczowego dowodu jakim są zeznania pokrzywdzonego, które w znacznej części zasługują na wiarę. Wprawdzie G. M. zaprzeczył, aby wcześniej tego samego dnia, przy użyciu przemocy dokonał zaboru telefonu na szkodę J. K., ale ten fragment zeznań został poddany krytycznej ocenie przed sąd rejonowy, który zasadnie uznał go za niewiarygodny. Takie stanowisko pokrzywdzonego wydaje się logiczne i uzasadnione ze strony jego interesu, skoro w innym postępowaniu występował on w charakterze oskarżonego za czyn, którego dopuścił się wobec oskarżonego (postępowanie to zostało prawomocnie zakończone skazaniem G. M.). Niemniej okoliczność ta nie może

deprecjonować pozostałych zeznań pokrzywdzonego, który konsekwentnie i kategorycznie opisał zachowanie obu pokrzywdzonych poprzedzające zabór samochodu. Jeżeli nawet w zeznaniach tych pojawiają się pewne drobne rozbieżności, to dotyczą one drugorzędnych okoliczności, nie mających znaczenia w realiach sprawy. Trudno bowiem wymagać, aby każde kolejne przesłuchanie było powtarzane „słowo w słowo”, było „kalką” poprzedniego tym bardziej, że trzeba pamiętać, że samo zdarzenie miało bardzo szybki, dynamiczny charakter. Na pewno nie można zarzucić braku konsekwencji ze strony G. M., jeżeli mówi o takich kwestiach, jak: że w pierwszej kolejności został zaatakowany przez J. K., był przez niego bity pięściami i kopnięty w klatkę piersiową (w żadnym wypadku nie można mówić w tej sytuacji o „szarpaniu się” jak twierdzi autor apelacji), początkowo opierał się tej napaści, a dopiero cios zadany przez D. B. spowodował, że upadł na ziemię, próbował uniemożliwić napastnikom odjazd busem, którego drzwi się trzymał i w wyniku tego uderzył w słup betonowy, odniósł w następstwie pobicia określone obrażenia ciała stwierdzone w zaświadczeniu lekarskim.

Odnosząc się do zawartych w apelacji uwag dotyczących postury i warunków fizycznych D. B., to Sąd Okręgowy nie miał możliwości osobiście ich ocenić, niemniej zeznania pokrzywdzonego faktycznie potwierdzają, że drugi z oskarżonych jest dobrze zbudowanym mężczyzną. To przecież dopiero po uderzeniu zadany przez D. B. pokrzywdzony zaprzestał skutecznej do tej pory

obrony przed atakami J. K. i wcale taki cios nie musiał spowodować u pokrzywdzonego jakichś poważnych obrażeń ciała. Zresztą wiele wymowny jest fakt, że D. B. nie zaskarżył wyroku I -instancyjnego, tym samym akceptując zawarte tam ustalenia, w tym dotyczące jego udziału w popełnionym przestępstwie.

Nie można zgodzić się z poglądem obrońcy, jakoby jedynymi uszkodzeniami ciała jakie odniósł pokrzywdzony były obrażenia twarzy. Na k. 517 znajduje się dokumentacja medyczna dotycząca G. M., z której wynika, że stwierdzono u niego nie tylko uraz głowy, ale także obrażenia szyi oraz przedniej ściany klatki piersiowej (to ostatnie obrażenia korelują z zeznaniami pokrzywdzonego o kopnięciu go przez oskarżonego w tę właśnie część ciała). Z konsekwentnych i kategorycznych zeznań oskarżyciela posiłkowego wynika, że opisane wyżej obrażenia powstały w wyniku uderzeń zadawanych wspólnie przez obu oskarżonych, a nie wskutek uderzenia pokrzywdzonego w słup betonowy. Gdyby faktycznie taki był mechanizm powstania obrażeń (co twierdzi autor apelacji), to zapewne pokrzywdzony w ogóle nie wspominałby, że taki fakt miał miejsce.

Sąd Okręgowy nie podziela zawartych w apelacji zastrzeżeń odnoszących się do oceny zeznań D. P. (1), R. K., czy też dowodu z nagrania zgłoszenia o popełnieniu przestępstwa i wyrażonego przez obrońcę przekonania, że dowody te z jednej strony podważają wiarygodność zeznań G. M., a jednocześnie uwierzytelniają wyjaśnienia J. K. i drugiego z

oskarżonych. Wymienione wyżej osoby były świadkami „ze słyszenia” i zeznawały co do drugorzędnych okoliczności (aczkolwiek D. P. zaobserwował u pokrzywdzonego obrażenia ciała), natomiast treść nagrania w żadnym razie nie daje podstaw do deprecjonowania zeznań G. M..	
Wniosek	
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Zarzut	
Z pkt III apelacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
W sytuacji gdy na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut kwestionujący ocenę dowodów brak jest podstaw do uznania za zasadny wtórnego zarzutu podważającego ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o te dowody.	
Wniosek	

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzut	

Z pkt 1 apelacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu jakoby orzeczona wobec J. K. kara była</p> <p>rażąco surowa.</p> <p>Oskarżonemu przypisany został czyn z art. 289 § 3 kk, który zagrożony jest karą do 10 lat pozbawienia wolności, a orzeczona kara – 1 roku i 10 miesięcy jest wielokrotnie niższa od górnej granicy sankcji. Podnosząc ten zarzut obrońca podniósł, te same okoliczności, które sąd meriti przytoczył już w uzasadnieniu wyroku dokonując wymiaru kary. Dotyczy to w szczególności wcześniejszego ataku pokrzywdzonego na oskarżonego i zaboru na jego szkodę telefonu, czy też dotychczasowej niekaralności J. K.. Faktem jest, że wobec G. M., za popełnienie przestępstwa na szkodę J. K. orzeczona została kara znacznie łagodniejsza (dotyczy to również wysokości zasądanego zadośćuczynienia) niemniej nie można zdaniem Sądu Okręgowego stawiać znaku równości tamtego przestępstwa z czynem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Nie może być bowiem wątpliwości, że czyn przypisany J. K. charakteryzuje się znacznie wyższym stopniem winy i społecznej szkodliwości na co się składają:</p>	

- przemyślany i zaplanowany sposób działania (przybycie do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego, zapewnienie sobie wsparcia drugiego oskarżonego),
- działanie wspólnie i w porozumieniu z drugim oskarżonym,
- brutalny sposób działania polegający na zadawaniu wielokrotnych uderzeń pokrzywdzonemu,
- realne narażenie pokrzywdzonego na odniesienie poważnych obrażeń i to nie tylko w wyniku zadanych uderzeń, ale i jazdy samochodem wraz z pokrzywdzonym, który przytrzymał się drzwi pojazdu,
- bezwzględność i konsekwencja w realizacji zamierzonego celu (zabór samochodu) pomimo oporu stawianego przez oskarżyciela posiłkowego,
- znaczna wartość pojazdu, którego zaboru dokonali sprawcy,
- kumulatywna kwalifikacja z kilku przepisów części szczególnej kodeksu karnego.

Wszystkie przytoczone wyżej okoliczności obciążające musiały znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary jaka została wymierzona oskarżonemu. Dotyczy to także wysokości zasądzonych zadośćuczynienia, które faktycznie jest kilkukrotnie wyższe niż zadośćuczynienie zasądzone na rzecz J. K. w sprawie, w której był pokrzywdzony czynem popełnionym przez G. M.. Należy jednak pamiętać, że w tamtym postępowaniu nie stwierdzono u J. K. żadnych obrażeń ciała, a przemoc polegała na zadaniu jednego uderzenia. W niniejszym natomiast procesie ustalono, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, zadanych zostało mu wiele uderzeń, które – w połączeniu z uderzeniem w betonowy słup, naraziły pokrzywdzonego na realne niebezpieczeństwo odniesienia poważnych obrażeń ciała. W tej sytuacji uzasadnione było przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 4.000 zł, które zasądzone zresztą zostało solidarnie z drugim oskarżonym.

Wniosek

Uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu z art. 289 § 1 kk i wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia nie ma podstaw do kwestionowania, że J. K. wraz z drugim oskarżonym stosowali przemoc wobec oskarżonego bijąc go pięściami po głowie i kopiąc po klatce piersiowej, co zostało zakwalifikowane dodatkowo z art. 158 § 1 kk, dlatego kwalifikacja z art. 289 § 3 kk jest, jak najbardziej prawidłowa.	

<i>OKOLICZNOŚCI</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
<i>UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zawarte w wyroku rozstrzygnięcia odnoszące się do oskarżonego J. K..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>1.</i>	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

--	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

II.

Zasądzono opłatę za II instancję adekwatną do wymiaru kary pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27 poz. 152) oraz wydatki za postępowanie odwoławcze (art. 636 § 1 kpk w z. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym).

PODPIS